

РЕШЕНИЕ

№ 586

гр. Пловдив, 23.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно гражданско дело № 20215300502414 по описа за 2021 година

Въззивното производство е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, депозирана от Ц. Г. Г. от град Пловдив, ЕГН *****, против решение №261567/25.05.2021 г., постановено по гр.дело №13722/2020 г. по описа на РС-Пловдив, V бр. състав, с което е увеличен размерът на издръжката, заплащана от Ц.Г. на Б. Ц. Г. чрез неговата майка и законен представител А. С. О. от 150 лв. на 200 лв., считано от 21.10.2020 г. до настъпване на законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска. Ц.Г. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Пловдив сумата от 72 лв., представляваща държавна такса, и на А.О. – сумата от 400 лв. разноски. Постановено е и предварително изпълнение на решението.

Във въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт. Иска се отмяна на решението за разликата над 162.50 лв. до 200 лв. и отхвърляне на иска в тази част.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от А.О. чрез адв. Д., като се излагат съображения, че въззивната жалба е неоснователна, а решението – правилно и законосъобразно, като следва да се потвърди.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция адв. П. –

повереник на жалбоподателя – поддържа жалбата.

Въззиваемата страна чрез адв. Д. поддържа депозирания отговор.

Пловдивският окръжен съд, въззивно гражданско отделение, V граждански състав, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл.269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, и допустимо – съдът се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран. Правилно е дадена материално – правната квалификация. Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на съдебния акт.

Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания. Настоящият състав при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално-правни норми, които е длъжен да коригира, и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящата инстанция, като съобрази доводите на страните съгласно правилата на чл.235, ал.2 вр. чл.12 от ГПК, предвид релевираните в жалбата въззивни основания, прие за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл.150 вр. чл.143, ал.1 и ал.2 от СК.

Производството е образувано по искова молба на Б.Г. чрез А.О., негова майка и законен представител, против Ц.Г.. Ищецът твърди, че ответникът е негов баща, който с решение по гр.д. №14239/2017 г., влязло в сила на 28.02.18 г., е осъден да заплаща издръжка за детето си в размер на 150 лева. Майката била затруднена, тъй като ответникът спрял да заплаща издръжка за другото си дете С. поради навършване на 18 г. Издръжката за Б. бащата заплащал със закъснение. За момчето били необходими средства за храна, облекло, консумативи. Разходвани били средства за поставяне на скоби на зъбите му, закупен бил достъп до онлайн платформата „Уча се”, бил необходим и лаптоп. Детето тренирало футбол, като се закупували екипи, плащали се такси, имало разходи за състезания. Прави се искане да се увеличи издръжката, заплащана от бащата, на 200 лева месечно.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответника, като се твърди, че претендирания размер от 200 лева не бил във възможностите на бащата. Заплащаният до момента от 150 лева покривал

всички разходи и осигурявал джобни пари до 1 лев за учебните дни от месеца. Ответникът имал множество кредитни задължения към различни кредитни институции. Помагал на възрастната си майка. Имал нужда от операция, но не можел да си позволи необходимата сума за това. Пълнолетната дъщеря на страните работела. Моли претенцията да бъде отхвърлена.

Въз основа на събраните пред районния съд доказателства е прието за установено следното:

Б.Г. е син на А.О. и Ц.Г.. С решение по гр.д. №14239/2017 г., влязло в сила на 28.02.18 г., е определена издръжка за детето в размер на 150 лева месечно.

Ищецът към настоящия момент е на 13 години. Потребностите на момчето са нараснали с възрастта му. Предстои на Б. подготовка за национално външно оценяване през следващата учебна година, както и евентуално кандидатстване в гимназия.

Прието е, че от показанията на свидетелката К. се установява, че Б. е в *** клас. Майката изпитвала затруднения, защото бащата не плащал редовно издръжка. Момчето ходело на училище, на тренировки по футбол. За тренировките имало такса, закупували се екипи. Поради травма момчето имало нужда от медицински грижи и рехабилитация. Били му поставени скоби на зъбите. Заплатен бил за ученика абонамент в „Уча се“. Б. нямал лаптоп и му бил даден такъв за ползване от училището. Купували се за момчето дрехи и обувки. Майката работела като фармацевт. За С. бащата вече една година не осигурявал средства. Майката имала кредит. С. в момента не работела, но доскоро имала работа, тъй като средствата не достигали. Бащата живеел в София. Имал висше образование. Работил в п. преди време.

От разказа на свидетелката Р., партньорка на ответника, е видно, че Г. живее в гр. София. Издръжката на детето му била заплащана от фирма, тъй като сметките на бащата били запорирани. Свидетелката била *** на дружествата „С. п.“ и „Н. п.“. Били необходими на ответника 2500 лева, за да му се оперира херния. От една *** Г. работел в дружество на партньорката си срещу месечно възнаграждение от 1200 лева по програма със срок от шест месеца. Подпомагали майката на ответника, която живеела под наем в гр. Бургас. След въвеждане на карантината децата не били гостували на баща си. От юли до декември 2020 г. ответникът работел. Имал висше образование „***“. Съдебното му минало го затруднявало при търсенето на квалифицирана работа.

Съдът е дал вяра на показанията на свидетелките, като за свидетелката Р. е съобразил нормата на чл.172 от ГПК. Изнесените факти са в съответствие с писмените доказателства по делото.

Пред въззивната инстанция се представиха доказателства, че жалбоподателят Ц.Г. е претърпял медицинска интервенция, като за болничното лечение е заплатена сумата от 3830 лв. и е издаден болничен лист за временна нетрудоспособност от 32 дни.

Жалбоподателят е сключил трудов договор на 06.04.2021 г., като основното месечно възнаграждение е 1266 лв.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че, за да бъде уважен иск за осъждане на ответника да заплаща месечна издръжка в по-висок от присъдения вече размер на детето си, следва да се установи промяна на обстоятелствата, при които е бил определен първоначалния размер - относно нуждите на детето или в размера на доходите на всеки от родителите на детето с оглед преценката на възможностите им да осигурят издръжка. Такава промяна е налице. Присъдената издръжка е била под минималната и не отговоря на нуждите на момче на 13 години. Потребностите на детето са нараснали, тъй като самият Б. е пораснал. Вече е в *** клас (разпит на свидетелката, която посочва, че е бил в *** клас, е проведен преди приключване на предходната учебна година). Предстои да се яви на матури. Непосредствените грижи за здравето, възпитанието, емоционалното и физическо развитие са поети основно от майката. Издръжката, която бащата заплаща, е недостатъчна с оглед на всички разходи, които са необходими месечно за детето. Изводите на съда са правилни и законосъобразни.

Съгласно чл.143, ал.1 СК всеки родител е длъжен съобразно своите възможности и материално състояние да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето, а според ал.2 родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. В случая спор между родителите трябва ли да се плаща издръжка за детето няма. Разминаванията касаят единствено размера на същата.

Съдебната практика посочва, че нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят от обикновените условия на техния живот и са конкретни; освен от възрастта и образованието, зависят още и от всички обстоятелства, които са от значение за случая, а възможностите на лицата, които дължат издръжка, се определят от техните доходи, имотното им състояние и квалификация, като възможността винаги е конкретна и обективна. Следва да се вземат предвид и грижите на родителя, при когото се отглежда детето - да се имат предвид усилията, които се полагат от родителя при ангажираността му във връзка с отглеждането на детето. Размерът на издръжката следва да съдейства за правилното развитие, възпитание и отглеждане на детето, за покриване на нуждите така, както те биха били задоволени, ако родителите живеят заедно (в този смисъл - решение № 204 от 17.10.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2664/2014 г., III г. о., решение № 9 от 29.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4657/2013 г., IV г. о., ГК).

Относно доходите на страните - майката работи като фармацевт и месечният □ облагаем доход е малко под 1000 лева. Доходите на жалбоподателя са 1266 лв., т.е. по – високи от доходите на другия родител. Твърди се влошено здравословно състояние, като са представени

доказателства за временна нетрудоспособност. Касае се обаче, както вече се отбеляза, за временно състояние, а не за трайно такова. За лечението е заплатена сума, но не се касае за постоянна нужда от прием на медикаменти, а за инцидентен разход, макар и на значителна стойност.

Твърди се от ответника и полагана грижа за родител. В случая обаче предмет на иска е присъждане на издръжка за малолетно дете. В този случай задължението за издръжка е безусловно – родителите дължат издръжка на децата си, независимо дали са трудоспособни и съставлява ли издръжката на детето затруднение за тях да я плащат. Нещо повече – в чл.141 от СК е изрично посочен реда, по който се дължи издръжка, като задължението спрямо децата е с приоритет пред това към родителите. Освен това заплащаната от ответника издръжка за неговата майка е в размер, идентичен със заплащания за двете му деца общо.

Правилно е отчетено от първостепенния съд, че двамата родители имат и още едно общо дете – С., понастоящем пълнолетна. По делото няма доказателства за заплащана към момента издръжка от ответника на дъщеря му, но е безспорно, че има образувано производство.

От състава на районния съд е съобразено, че присъдената издръжка за Б. от 150 лв., която е и под минималния предвиден размер, е вече недостатъчна. Увеличили са се нуждите на момчето. Отчетено е, че месечно средствата, необходими за него за храна, облекло, отопление, здравеопазване, образование, спорт, са около 450 лв., като от тях бащата следва да поеме 200 лв., а остатъка да се осигурява от майката. Изводите са неправилни. Доходите на бащата са по – високи от тези на майката. Същата, освен участие в паричната издръжка, поема всички извънредни и неотложни разходи, а и полага непосредствени грижи за отглеждане и възпитание на роденото от брака на страните дете. Като цяло следва да се определи по – голямо участие на бащата в паричната издръжка на детето. Жалбата обаче е подадена само от Ц.Г., като не са налице основания за изменение на решението в тази му част и привеждането му в съответствие с трайната съдебна практика. Ето защо се приема и от въззивната инстанция, че бащата следва да поеме сумата от 200 лв. за издръжката на детето си Б.. Сумата не надвишава значително минималната издръжка от 162.50 лв. Съобразено е образованието на бащата, както и, че може да получава месечен доход в размер, не по-нисък от средния за страната.

Твърди се, че са налични изпълнителни дела със задължение в размер на 15955.14 лв. Същите са резултат от избори, направени от страната. Също решение на въззиваемата страна е и ползването на кредит, респективно – изплащането му.

Относно твърдението, че жалбоподателят няма собствено жилище – от показанията на св. Р. се установява, че живеят в нейно жилище, като не се твърди да се заплаща наем.

Основателни са доводите в жалбата, че разходи от посочените (за

почивка на планина, море, кино, участие в екскурзии, скоби) не следва да се считат за изключителни нужди на детето, тъй като се касае за обичайни такива, свързани с нормалното израстване и здравословното състояние на едно дете.

По изложените съображения жалбата е неоснователна, решението на районния съд – правилно и законосъобразно в обжалваната част, като следва да се потвърди.

Разноски са поискани от двете страни. С оглед отхвърляне на въззивната жалба не следва да се присъждат на жалбоподателя, а само на въззиваемата страна – в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд, V граждански състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №261567/25.05.2021 г., постановено по гражданско дело №13722/2020 г. по описа на РС-Пловдив, V брачен състав, **в частта**, с която е изменен размерът на присъдената издръжка, дължима от Ц. Г. Г., ЕГН *****, на Б. Ц. Г., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител А. С. О., ЕГН *****, като е увеличен размера на същата от 162.50 лв. на 200 лв., считано от 21.10.2020 г. до настъпване на законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска.

В необжалваната му част първоинстанционното решение е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Ц. Г. Г. от град Пловдив, ЕГН *****, да заплати на А. С. О. от град П., ул. ***, ЕГН *****, разноски за въззивното производство в размер на 400 (четиристотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____